Hřmot nákladních vagónů mi teď zatarasil výhled na ty mihotavé jiskérky, točící se a houstnoucí v pomatenou mléčnou dráhu, topící se neustále v bílé voranici. Dlouhý, měkký vagón povrzával „ať tě tam vlci nesežerou“.

Probouzím se. Pomalu a pohodlně, labužnicky, nadýchán studených smrků. Jen ta zatracená celta se shrnula a jehlice suché trávy dotírají v obličeji. Kolikáté už je to jitro v seníku nad Oupořem na Řevničově, na Brdech – pendrek na tom záleží. Oči se zdráhají pruhovanému jitru ve štěrbinách krmelce. Je tady – muselo přijít. Při tom lehounkém prvním sněhu, kdy pod smrky zbývá ještě dost suchého jehličí, utichají ptáci. Všimněte si toho ticha – až zvoní v uších. Být k půlnoci, tak smí houknout jen sejček – vlastně zaječet nebo zaskuhrat – jak to zná každý vandrák.

Seno se mi dere do spacáku a do vlasů, musím se ale přece podívat plaňkami na ten běloskvoucí škraloup – to je ale grafika. Kuš – tady přece není nikdo intelektuál. Hrobečky nad čerstvým podzimním senem jen dechem prozrazují, že je tu ještě nějaký život. Žádný spěch. Zabrousil jsem pohledem do trámů pod střechu a v tom šeru louskám fragmenty – T.O. Modrý kříž 1963, FK + JM, zde nocovali kamarádi Fanny a Ludva 9.1.59. Vida, další důvod k sentimentalitě – není kam pospíchat. Hajnej tě vyhmátne teď anebo příště. Nikdy nevím, co mu mám namluvit a blekotám, „že jsme v noci zabloudili a náhle – domeček“. Některej fořt hned vytahuje blok, ten lidštější zahřmí, „že kdyby mu to ten jeho proved, přerazí o něj Winchestrovku“.

Někdy bych mu to chtěl takhle ráno ze sena všechno vykecat: Pane lesní, tenhle domeček známe asi tak oba stejně dobře a víte, v potůčku je teď na nohy mrazivá voda, o pstruhy se nebojte. Pane lesní a co vrány šedivky a oloupaná semínka na sněhu z veverčí snídaně, svraštělý šípky a zachumelený poslední houby a stříšky trampských zemljanek a tajnejch sroubků na Poledních potocích nad Knížecíma studánkama. Pane hajnej – já to mám šíleně rád!

Konec – slip, slap, pomalé, tiché kročeje – sny jsou ty tam. V tomhle se nepletu – blíží se hajnej. Srdce mi jako obvykle stouplo do krku, spáči oddychují. Zaskřípění dvířek a hlavy mžourají ze spacáků: „Dobré jitro“. „Dobrý, jak si tohle mládenci představujete – tak vstávat“.

Podle zvyku balím poplachovej ranec – celej majeteček do spacího pytle a přes rameno. Jako

první lezu ze vrátek. Za ten jeho bloček by se člověk vyspal v hotýlku. – „Tady mne máte, všechno si vemte, jen usárnu mi nechte…“

Můj hlásek zanikl bez odpovědi a jen droboučký prášek sypající se z větví a ťapoty prozrazovaly, kudy odešel. V uších mi zase tak pěkně šumělo a teprve Kimovo zachrchlání mne vrátilo do blahé přítomnosti.

Třeba tohle byl ten hajnej, kterýmu bych mohl vyprávět.